

Libertate și responsabilitate în Hristos

Gândurile de față îmi sunt pricinuite de tumultul duhovnicesc, din ultimele săptămâni, îndreptățit într-o anumită măsură, pricinuit de faptul că de la 1 ianuarie 2009 a început în România eliberarea de pașapoarte și de permise de conducere cu cip, fără ca cetățenii să cunoască în detaliu datele stocate pe cip, acțiune motivată de dorința aderării fără rezerve a României la spațiul Schengen. La aceasta s-a mai adăugat și faptul că o lege din 21 nov. 2008 îi obligă pe furnizorii de servicii de comunicații electronice să păstreze orice convorbire telefonică, orice sms sau e-mail din ultimele 6 luni și să le pună la dispoziție, la solicitarea autorităților competente.

Faptul că aceste acțiuni sunt adevărate „semne ale vremurilor” și că, în numele siguranței și securității noastre, suntem condamnați la robotizare și supuși unui control tot mai drastic este evident, iar o poziție critică față de ele, rațională și corect argumentată, este și ea binevenită. Nu ar trebui să renunțăm cu ușurință la valorile creștine și umane, câștigate cu multă trudă, adeseori în timp îndelungat, lăsându-i pe cei care ne conduc destinele să facă ce vor cu noi. Pe de altă parte ar trebui să fim conștienți că orice reacție nu destul de bine chibzuită din partea oamenilor Bisericii, a creștinilor în general, nu va constitui decât o întârziere și o provocare a celor care au alte concepții de viață.

Cred că atunci când noi, creștinii, pe bună dreptate și după datorie, luptăm pentru apărarea unor drepturi ale noastre, cum este și cel al libertății persoanei, n-ar trebui să pierdem din vedere aspecte precum următoarele:

Împărăția lui Hristos nu este din lumea aceasta. Libertatea fiilor lui Dumnezeu este cu totul altceva decât libertățile cetățenești. Îngrădirea unora din acestea nu ne îngrădește cu nimic libertatea interioară de fii ai lui Dumnezeu. Să nu uităm că Nașterea lui Hristos a avut loc chiar în timpul unei înscrieri a populației de către puterea romană, căreia părinții trupești ai Mântuitorului i s-au supus. Putem spune că activitatea lui Hristos a început cu o supunere față de legi. Și s-a terminat la fel, chiar dacă asta l-a costat Răstignirea pe care El acceptând-o, Și-a manifestat suprema libertate, dovedind prin faptă că Împărăția pe care venise să o inaugureze era la un alt nivel; nu era din lumea aceasta. El nu venise să modifice legislația, ci să schimbe, să înnoiască inimile oamenilor; iar ei, câștigați fiind ca fii ai Învierii, urma să-și facă legi corespunzătoare; ceea ce

s-a și întâmplat într-o mare măsură. Numai că acum, din păcate, suntem martorii procesului invers, al decreștinării Europei, proces desigur foarte dureros pentru creștini. Însă nu trebuie să uităm că la baza acestui proces nu se află altceva decât păcatele creștinilor care prea adesea nu și-au luat în serios responsabilitatea de a fi „sare pământului” și „lumină lumii”, ci s-au confundat cu lumea, iar adeseori, s-au purtat chiar „mai rău decât necredincioșii”.

În situația în care Europa se rușinează să-și mărturisească originea și fundamentele creștine este inutil să-i cerem legi în spirit creștin. Și mai ales să nu cerem aceasta manifestându-ne noi ca necreștinii, ca necredincioșii. Pentru că sunt foarte mulți care, precum tesalonicenii odinioară, în loc să facă treabă se află-n treabă. Sunt mulți, așa zis credincioșii, care propovăduiesc, adesea isteric, sfârșitul lumii, dar nu se gândesc nici decum la sfârșitul lor și nu se pregătesc pentru el. Mulți propovăduiesc lupta pentru libertate, dar ei sunt robi patimilor și răutății, doresc legi mai bune, dar ei fac răul, dacă au ocazia. Mulți militează pentru o societate creștină, dar la biserică nu merg, cu Dumnezeu prin rugăciune nu vorbesc, în perioadele de post nu postesc, doresc educație creștină în școli, dar nu vor să țină seama de ea, trăind creștinește. Ar trebui să conștientizăm că dacă actualmente se dau legi necreștine sau chiar anticreștine, aceasta se întâmplă cu îngăduința lui Dumnezeu și din pricina păcatelor noastre. Iar dacă dorim o altfel de legislație, trebuie să luptăm pentru ea mai ales în alt fel. Să trăim ca fii ai lui Dumnezeu, ca fii ai învierii și prin felul nostru frumos de viață să-i atragem la Hristos și pe cei care nu cred în El. Și dacă trăind creștinismul responsabil îi vom câștiga pe cei care ne conduc pentru Hristos, ei vor da legi în spirit creștin fără să le-o mai cerem noi. Altfel ne aflăm în pericolul de a ne angaja la o luptă inutilă, care poate fi tot o meșteșugire a vrăjmașului pentru a ne distra de la ceea ce e cu adevărat esențial.

Următoarele cuvinte ale proorocului Isaia sunt în acest sens un avertisment cum nu se poate mai actual: „Ascultați cuvântul Domnului, voi conducători ai Sodomei, luați aminte la învățătura Domnului, voi popor al Gomorei! Ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre?, zice Domnul. M-am săturat de arderile de tot cu berbeci și de grăsimea vițelilor grași și nu mai vreau sânge de tauri, de miei și de țapi! Când veneați să le aduceți, cine vi le ceruse? Nu mai călcați în curtea templului Meu! Nu mai aduceți daruri za-

darnice! Tămâierile Îmi sunt dezgustătoare; lunile noi, zilele de odihnă și adunările de la sărbători nu le mai pot suferi. Însăși prăznuirea voastră e nelegiuire!... Când ridicați mâinile voastre către Mine, Eu Îmi întorc ochii aiurea, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge; spălați-vă, curățiți-vă! Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei. Încetați odată! Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!... De veți vrea și de Mă veți asculta, bunățile pământului veți mânca. Iar de nu veți vrea și nu Mă veți asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăiește" (Isaia 1, 10-20).

Să ne lumineze Dumnezeu să înțelegem care e nevoia ceasului de față și să ne dea puterea de a trăi, liberi și responsabili ca adevărații fii ai Lui.

† Sofian Brașoveanul

Știri

În cadrul serilor de conferințe organizate la Capela Sf. Siluan a Centrului nostru Bisericesc, sâmbătă seara, 24 ianuarie, Dl. Stroescu-Stănișoară, Director emerit al postului de radio Europa Liberă, a susținut conferința cu tema: „Țăranul român la răscruce”.

Având în vedere numărul mare de credincioși care vin la biserică pentru a se împărtăși de bucuria Praznicului Paștilor, Prea Sfințitul Sofian Brașoveanul, va săvârși în anul acesta **Slujba Învierii** în biserica catolică **St. Paulskirche**, din apropierea Centrului Bisericesc, sâmbătă seara, **18 aprilie, între orele 21:00-00:45**. Biserica e situată în imediata vecinătate a stației de U-Bahn Theresienwiese, U4 și U5, la adresa: St.-Pauls-Platz 10, 80336 München.

În vederea ridicării unei biserici și a unui centru bisericesc românesc în München s-au făcut până la 04.02.09 următoarele donații:

Berariu Anca 85 / Constantin Andrei 900 / Crutescu Viorica 50 / Dan Draganovici 400 / Fülöp Istvan 500 / Grosu Adriana 4.000 / Moscu Viorel Florin 2.000 / Negrea Adrian 500 / Patrunjel Mihail 800 / Episcopul Sofian 2.000 / Presecan Nicoleta 1.000 / Zbarcea Geta 1.000

Contul deschis în acest sens este:

Rumänische Orthodoxe Metropole

Liga Bank, Kto.-Nr. 7045130735, BLZ 750 903 00

Verwendungszweck: Kirchenbau

Cuvinte ale Sf. Vasile cel mare referitoare la post

„Să fim deci cuprinși de niște simțăminte ca acestea, așa cum am și fost învățați. Să nu ne mâhnim de zilele ce se apropie. Să fim veseli în ele, așa cum se cuvine sfinților. Cel trist nu primește cunună, iar cel care suspină nu biruie. Nu te întrista când ți se poartă de grijă! E o nebunie să nu te bucuri de sănătatea sufletului și să te mâhnești de schimbarea mâncărilor, lăsând să se înțeleagă că-ți face mai multă bucurie plăcerea stomacului decât purtarea de grijă a sufletului. Săturarea mărginește plăcerea numai la pântece; postul, însă, urcă folosul la suflet. Bucură-te că ți s-a dat de Doctor un medicament care ucide păcatul...

Știm că Moise prin post s-a urcat în munte. Că n-ar fi îndrăznit să se apropie de vârful muntelui care fumega, nici n-ar fi cutezat să intre în nor, dacă n-ar fi fost întrarmat cu postul. Prin post a primit poruncile scrise pe plăci de degetul lui Dumnezeu. Sus, pe munte, postul a prilejuit darea Legii, iar jos, la poalele lui, lăcomia la mâncare a înnebunit pe oameni să se închine idolilor. «Poporul – spune Scriptura – s-a așezat să mănânce și să bea și s-a sculat să joace». O singură îmbătăre cu vin a zădărnicit cele patruzeci de zile de post și de rugăciune ale lui Moise. Plăcile scrise cu degetul lui Dumnezeu, pe care le primise postul, pe acelea le-a sfărâmat beția, că profetul n-a socotit cu cale ca un popor beat să primească legile lui Dumnezeu. Și astfel poporul care învățase să cunoască pe Dumnezeu prin minuni nespuse de mari, a alunecat într-o clipită, prin lăcomie, la mâncare, la închinarea la idoli. Pune față în față aceste două: postul care apropie de Dumnezeu și desfătarea care îndepărtează de mântuire...

Postul naște pe profeți, întărește pe cei puternici. Postul înțelepțește pe legiuitori. Postul este bun talisman al sufletului, tovarăș credincios al trupului, armă pentru luptători, loc de exercițiu pentru atleții credinței. Postul îndepărtează ispitele, postul îndeamnă spre evlavie. Postul este tovarăș al înfrânării, creator al castității. În timp de război face eroi, iar în timp de pace propovăduiește liniștea... Postul este creșterea caselor, mama sănătății, pedagogul tinereții, podoaba bătrânilor, tovarăș bun de drum celor ce călătoresc, tovarăș credincios al soților. Bărbatul nu pune la îndoială cinstea casei sale când vede că femeia lui postește; nici femeia nu se topește de gelozie când bărbatul său sfințește postul...